

DLOUHÁ ŘEČ na krátkém nádraží

Když jedeš k Týnci od Bábce, přijedeš k Sázavě a v jednom místě ze silnice uvidíš docela parádní zříceninu. Má dokonce takové dojmavě vhodné jméno — Zbořený Kostelec — i když je to tedy bývalý hrad Kostelec nad Sázavou. Ležla jsem tam jednou v zimě v podpatkách, což byla zřejmě zvrhlost, takovéhle monumenty však mají tu vlastnost, že to člověku nedá, dokud si tam nevyleze. To jsem ovšem ještě nevěděla, že už deset patnáct let předtím na tuhle zříceninu lezl a prolézal ji někdo jiný. S tužkou, papírem, se zaměřovacími pomůckami. A jak si tam tak řadu let chořil, psal, nakonec všechno sepsal a vznikly z toho dějiny Kostelce, spolu s rekonstrukcí původního objektu.

Jejich autor, Miroslav Berka, je přednostou na týneckém nádraží. Je to malé nádraží, které znají výletníci a trampové o sobotách a o nedělích, a pak také hodně pracovníků týneckých závodů. Miroslav Berka má tuhle modrou uniformu už v rodinné tradici, na státní dopravní škole se zaměřil nejen na provoz, ekonomiku a řízení dopravy, ale naučil se také stavbě drah a mostů na vojně, takže taková záležitost jako zmapování zříceniny a výroba pomůcek pro zaměřování pro něj nebyl nějaký

zvláštní problém. Jak se mi zdálo, on vůbec rád staví, a když už nejde stavět, tak alespoň rekonstruuje. Třeba historii posázavské dráhy Praha—Davle—Čerčany—Světlá. Ty fotky, které si k tomu opatřil, jsou pro naše oči pozoruhodné i legrační, ta historie, kterou sepisuje až dodnaška, je zajímavá — a vůbec celá tahle činnost je pro vážného náčelníka či přednostu stanice dost neobvyklá.

NEJAK SÁM ...

To říká Miroslav Berka, když jsem zvědavá, jak ke svým koníčkům přišel. Je rodákem z Chrástu u Týnce, žil tu dlouho, prostě od té základní klukovské znalosti okolí, a třeba taky každého kamene na dně řeky v délce patnácti kilometrů, ho začaly zajímat i věci minulé. Doma prý kromě Pamětí soudních sítí žádnou knihu neměl, ale ve škole už si začal shánět své, vesměs historické. Vzpomíná na první vycházku na vojně v Pardubicích, kdy zahlédl v antikvariátě Palackého Dějiny, povypůjčoval si chybějící peníze a vítězoslavně si ty dějiny, které si už dlouho přál, přinesl v náručí do kasáren. K čemu už však nepřišel sám, to je láska k putování. Batoh na zádech a v nohou kilometry. Tahle láska má u něj svůj kořen ve skautingu, který se pěstoval u nich na vsi důkladně, i s klubovnou na břehu řeky a loděmi. Proputoval skoro celou republiku, jen Šumava mu chybí — odkládal si jí, až tam pak vzniklo pásmo a zátaras, tak snad až teď.

Lidé v modrém putují často. Míra Berka v posledních letech putuje už nejen po republice. Zná čtyři cizí jazyky a v odborných železničářských záležitostech také není nováčkem. Byl rok na Kubě, kde zavedl výrobu železobetonových pražců, letěl tam prvním letadlem po karibské krizi, zažil uragán Flóru. Vyprávěl, jak se Kubánci na uragán připravují, jako my na zimu, ale že to stejně jako u nás, když přijde, to pravé, není moc platné. Z evropských zemí už jich mnoho není, které by nenavštívil, těší se hlavně na Španělsko (vždyt znalost této řeči mu kromě jiného umožnila práci na Kubě).

VSECHNO SOUVISÍ

Když má člověk přehled v některém oboru a baví ho vymýšlet si různé novoty (jako třeba dálkově ovládané osvětlení výhybek na týneckém nádraží), nutí ho to zas dál: třeba své poznatky někomu sdělit nebo je uplatnit ještě někde jinde. Miroslav Berka si proto zvolil i novinářský tříletý kurs, překládá ze španělštiny, píše odborné články, zajímá se o zahraniční i vnitřní politiku.

Z historie zajímá Miroslava Berku hlavně období let 1200—1300, které bylo důležité pro hospodářský a politický rozvoj Čech. A jako zvláštní specialita jeho zájmu — jifi z Poděbrad. Zrovna tak ho ovšem zajímají věci současné. Komplex věcí, které zná, se mu pro veřejnou činnost přinejmenším hodí.

NERAD ČEKÁM ...

až mi někdo řekne, co mám udělat. Až na to budu mít usnesení. Člověk musí čekat, co má dělat. Mnohé problémy žádné usnesení nevyřeší. To, co třeba nikdy nevyřešily žádné vlády, to museli lidé, kterých se to týkalo, řešit sami, za pochodu. Já sám si od provolání, byť sebelepší, slibuji málo, i když je vítám. Ale čekat, až se někde zatroubí, a pak teprve dělat, to nejde.

To říká Miroslav Berka, v současné době zastupující předseda Místního národního výboru v Týnci nad Sázavou. Co pro něho tato funkce obnáší? — Pochopitelně šuru času. Ale aspoň může dělat víc pro to, aby se v Týnci něco měnilo ve prospěch lidí. Proto do voleb chce mít MNV připraven pro příští orgán nový zřizovací plán, prošlý připomínkovým řízením, aby bylo na čem v novém období začít.

Změnilo se tu něco v poslední době? — Lidé se změnili v názorech, i když se to třeba na schůzích ještě nepozná. Miroslav Berka zastává názor, že v nových volbách by měli získat hlas hlavně morálně silní lidé, takoví, kteří se nemusejí bát vystoupit před veřejností. »Jestli je či není demokracie dost? Nikdy jí není dost. Každý musí mít právo mluvit, každý zase oponovat. Nemůžeme si myslet, že kdo je straník, tak je v této zemi nejvíc. Výstřelky, přestřelování, či jak se tomu říká, a které demokratizační proces přináší, z toho by se neměl dělat strašák. Názor jednoho straníka nereprezentuje stranu, zrovna tak třeba některé zjednodušené zobecnění některého novináře nereprezentuje tisk, říká Miroslav Berka.

»Když je čas nabitý, tak se udělá víc, než když je ho dost. Taký to člověku při nabitém programu víc myslí, není líný. Chtěl bych psát o všem, co jsem zatím za svůj život načerpal, doufám, že se k tomu dostanu dřív než v důchodu. Zatím toho můj sám ještě moc dělat, vždyť ty naše železnice jsou v současné době úplně na chvostu techniky, a já bych se dráze nechtěl odcizit...»

Na týneckém nádraží přijel motorák. Závaky výhybky směřem k mostu, závoř už jsou nahore, poslední opozdílci dobíhají. Moc času už jsem soudruhovi Berkovi nenachala; odpoledne má řadu MNV.

Tak se ještě podíváme na jeden dům ve starém Týnci, kde je pošta; je to domeček vzácný, byl v dezolátním stavu a do téhle podoby, v jaké ho vidíte nahoře na obrázku Miroslava Berky, ho na vlastní náklady uvedl týnecký MNV.

Milena Geussová

